

Горбаківська величальна
Тихо Горинь несе
Крізь віки свої води в Дніпро,
Понад річкою плеса
Пшениць золотавих.
І на отчій землі
Розквіта моє рідне село,
У вінку перемог
Молодої держави.

Древній наш Дорогобуж
І поділ – то Подолян сади,
Щирі люди живуть тут
До праці завзяті.
Тут дитинство пройшло,
Юнаком всі стежини сходив,
Закохався в поля,
Врожаями багаті.

Погорино моя,
Прадідівська квітуча земля,
Тут нечуваних злетів
Сягнула людина.
Горбаківські лани
І бугринськії щедрі поля –
Це Вітчизна моя,
Це моя Україна.